

นางสาวชนาริ ฟุ้งภิญโญภาพ

ชื่อของฉัน คือ ชนาริ ฟุ้งภิญโญภาพ และมีชื่อเล่นว่า “นุ้ย” ฉันลืมตาคลอดเมื่อวันที่ 13 พ.ค.2523 ปัจจุบันฉันอายุ 28 ปีแล้ว ฉันเกิดมาโดยไม่มีนิ้วมือและนิ้วเท้าทั้ง 2 ข้าง นั่นทำให้แม่และครอบครัวแม่รังเกียจ กลัวว่าฉันจะเป็นภาระให้ และแม่ก็ทิ้งฉันไป แต่ในความโศกเศร้าย่อมมีความความโศกคืออยู่ข้างที่ในชีวิตฉันยังคงมีพ่อที่รัก “ลูก” เหนือสิ่งอื่นใด ท่านยืนยันที่จะเลี้ยงฉันไว้ ถึงแม้ครอบครัวทางพ่อจะไม่เห็นด้วยก็ตาม มีเพียงเพื่อนๆ ที่เข้าใจความรู้สึกของคนเป็นพ่อ พ่อจ้างพี่เลี้ยงมาคอย

ดูแลฉัน เธอมีชื่อว่า “ติ่ม” (ฉันรักเธอเสมือนแม่คนหนึ่ง) ต่อมาพ่อของฉันก็แต่งงานใหม่ มีลูกชายอีก 2 คน แต่ก็ไม่มีปัญหาใดๆ พ่อดูแลฉันอย่างดี พ่อเลี้ยงฉันอย่างเปิดเผย ฉันใช้ชีวิตอย่างปกติเหมือนคนทั่วไป พ่อไม่เคยอายเวลาพาฉันไปเที่ยวข้างนอก และพ่อก็มักจะคอยสอนฉันเสมอว่าไม่ต้องไปเกรงกลัวสายตาใคร ลูกพิการเพียงแต่ร่างกายเท่านั้น คนที่เคียดแค้นถูกต่างหากที่พิการใจ ลูกยังเดินได้ ช่วยเหลือตัวเองได้ทุกอย่าง ไม่ได้ทำตัวเป็นภาระของใคร จงภาคภูมิใจในความสามารถของลูกเถอะ พ่อสอนให้ฉันเรียนรู้ที่จะยอมจะยอมรับความจริง ซึ่งคือการแก้ปัญหาที่ต้นตอ เพื่อชีวิตในวันข้างหน้าที่คุณจะต้องก้าวเดินต่อไปเพื่อพิสูจน์ให้ทุกคนได้เห็นว่า ไม่มีสิ่งไหนในโลกใบนี้ที่หากเพียรพยายามอย่างเต็มกำลังแล้ว จะทำไม่ได้ แม้ว่าจะต้องใช้ทั้งกำลังกาย กำลังใจ เวลา และการทุ่มเทมากกว่าคนอื่น เป็นร้อยเท่า พันเท่าก็ตาม แต่เมื่อถึงคราวประสบความสำเร็จนั้น รางวัลที่ได้รับมันก็จะมากมายกว่าคนอื่นเป็นร้อยเท่า พันเท่าเช่นกัน

พ่อของฉันเปิดร้านทำโดนาโม ฉันได้พบเจอผู้คนมากมาย และพ่อก็จ้างครูมาสอนหนังสือให้ฉันจนสามารถอ่านออก-เขียนได้ (หลายคนชมว่าฉันเขียนหนังสือสวย) ฉันช่วยงานพ่อโดยการรับโทรศัพท์ ลูกค้า และจัดไว้เวลาพ่อไม่อยู่ ฉันเริ่มอยากเรียน กศน. เพราะอยากมีงานทำ ฉันคิดว่าฉันทำงานได้ ขอเพียงฉันมีความรู้ ฉันคิดต่อจนเจอหัวหน้า กศน.เขตราชบุรีบวรณะ ท่านส่งคนมาดูแลและลองสอบเทียบความรู้จากไม่มีวุฒิเลย เริ่มเรียน ม.3 และต่อด้วย ม.6 โดยการอ่านหนังสืออยู่ที่บ้าน ถึงกำหนดก็ไปสอบ ใช้เวลาจบม.6 ใน 3 ปี ชีวิตฉันดำเนินมาเรื่อยๆ อย่างดี จนมาหักเหอย่างกะทันหันเมื่อ “พ่อ” บุคคลที่เปรียบเสมือนเสาหลักของชีวิตได้เสียชีวิตลง (เมื่อ 29 ก.ค. 2543) ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย ฉันเหมือนเรือที่ขาดหางเสือ ไม่รู้จะเดินไปทางไหน ฉันเคยคิดอยากจะทำตามพ่อไป แต่ก็มาได้คิดว่าพ่อของฉันผู้ทำทุกอย่างเพื่อให้ทุกคนที่ดูแลและรังเกียจฉันได้รู้ว่า ความพิการของฉันไม่เคยเป็นภาระให้ใคร ฉันสามารถดูแลตัวเองได้ดี

เมื่อทำบุญครบ 100 วัน ของพ่อ ฉันก็ต้องออกจากบ้านเพราะไม่สามารถอยู่ร่วมกับแม่เลี้ยงได้ (นั่นเพราะแม่เลี้ยงคิดว่า ทำไมเขาต้องมารับภาระที่เขาไม่ได้ก่อ ฉันคือภาระที่เขาไม่ได้ก่อ ฉันไม่โกรธเค้า ฉันเข้าใจดี) ฉันตัดสินใจออกจากบ้านมาพร้อมกับพี่เลี้ยงที่เปรียบเสมือนแม่ที่ชื่อ “ติ่ม” ฉันต้องย้ายไปถึง 2 ที่กว่าจะมาเจอเพื่อนเก่าของพ่อ ครอบครัวรัชตะชัยอนันต์ ฉันเรียกเขาว่า “อาแปะลื้อ” และรับฉันกับแม่ติ่มไปอยู่ด้วย ต่อมาได้พาไปเที่ยวที่พญา ทำให้ฉันรู้ว่าโรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พญา ที่ฝึกสอนวิชาชีพให้กับคนพิการ นั้นทำให้ฉันมีความหวังในชีวิตขึ้นมาอีกครั้ง ฉันโทรมาสอบถามและเตรียมตัวที่จะมาเข้าค่ายเพื่อสอบ ในที่สุดฉันก็สอบติดและได้เข้ามาเรียนที่ “โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พญา” ในหลักสูตรคอมพิวเตอร์และการจัดการธุรกิจ ภาคภาษาอังกฤษ เป็นเวลา 2 ปี ที่นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันต้องออกมาอยู่คนเดียวท่ามกลางคนแปลกหน้า แต่มันก็ทำให้ฉันแข็งแกร่งและเติบโตขึ้น ฉันประทับใจในตัวคุณพ่อเรย์ ผู้ก่อตั้งมหาไถ่ขึ้น และคุณพ่อแดงผู้ซึ่งมอบรางวัลเชริไฟฟ์ฟ้าให้ฉัน พ่อบอกว่า คิดว่าไม่ใช่เมื่อไหร่ค่อยเอามาคืน ประโยคสั้นๆ แต่ให้ความหมายลึกซึ้ง รดคันนี้กลายเป็นขาของฉันที่สามารถพาฉันไปยังจุดหมายได้สะดวกขึ้น (ถึงแม้ฉันจะเดินได้ แต่ก็ไม่เร็วนัก และเวลาเดินนานๆก็จะเจ็บที่หัวเข่า) ฉันโชคดีที่ได้รับความรักความเมตตาจากคุณพ่อ คุณครูทุกท่าน และเจ้าหน้าที่ทุกคน

ฉันไม่เคยไปเรียนหนังสือที่โรงเรียน ที่นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันต้องเข้าห้องเรียน และได้รับรู้ถึงคำว่า “น้ำใจ” นั้นมีอยู่ทุกหนแห่ง เพื่อนๆ ที่มีความพิการน้อยก็คอยช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอกว่า วันเวลา 2 ปีที่เป็นนักเรียนผ่านไปอย่างรวดเร็ว ฉันโชคดีได้งานทำ(ในเดือน มค. 2545) ก่อนที่จบจริงในเดือน มี.ค. 2545 ถึงเวลาสอบเจ้านายก็อนุญาตให้หยุดได้ ฉันก็เลยต้องทำงานและเรียนไปพร้อมๆ กัน เจ้านายของฉันเป็นชาวต่างชาติที่ให้โอกาสฉันได้พิสูจน์ว่า ฉันยังคงมีความสามารถทำงานได้ ความพิการทางร่างกายมิได้เป็นอุปสรรค ฉันสามารถทำงานตามที่ได้รับมอบหมายได้เป็นอย่างดี ฉันทำงานที่บริษัทโพสต์เวย์ (ซึ่งมาเช่าที่ชั้น 2 ตึกจัดหางาน อยู่ใกล้กับรร.) เป็นบริษัทที่ขายเกี่ยวกับยาลดความอ้วน ฉันทำงานในตำแหน่งพนักงานขายทางโทรศัพท์และดูแลเรื่องงานโฆษณา ฉันดีใจมากที่ฉันได้งานทำ (สมกับที่ตั้งใจไว้) หลังจากที่ย้ายจากมหาไถ่ ฉันก็เรียนต่อปริญญาตรีที่ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช(มธช.) ในสาขานิเทศศาสตร์ เอกประชาสัมพันธ์ ฉันคิดว่าการศึกษาเป็นสิ่งที่สำคัญมาก (ถ้าฉันมีความรู้ ฉันย่อมมีโอกาสได้งานที่ดีทำ)

แต่โชคชะตาก็ยังคงต้องการพิสูจน์ความเข้มแข็งของจิตใจฉันอยู่ดี ฉันทำงานได้อยู่เพียง 1 ปี 11 เดือน เพราะฉันตกงาน (เมื่อ 15 พ.ย. 2548) เนื่องจากบริษัทถูกปิดตัวลง (เพราะโฆษณาเกินความจริง) นั้นทำให้ชีวิตฉันได้หันเหอีกครั้ง

หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีเพื่อนแนะนำให้ฉันได้รู้จักคุณหมอคณหนึ่งชื่อ นพ.สุรพล ตั้งเจริญกิจสกุล ท่านมีคลินิก 2 ที่ และทำธุรกิจซูเลีย ซึ่งเป็นการขายขายเครือข่ายผู้บริโภค ท่านให้ฉันลองเอาสินค้า เช่น ยาสีฟัน ผงซักฟอง กาแฟโสม ฯลฯ จากท่านมาขาย พอได้มีเงินมีใช้ไปวันๆ เงินที่เก็บไว้ก็ห่วยหรือลง ต้องไปกู้เงินพมจ. มาไว้ใช้ แต่ฉันไม่ทิ้งการเรียนถึงแม้ว่าจะตกงาน และฉันก็โชคดีที่เจอบุคคลใจดีมาช่วยอุปถัมภ์ค่าใช้จ่ายในการเรียน ฉันตกงานอยู่นานถึง 1 ปีครึ่ง ฉันได้กลับมาทำงานอีกครั้ง(เมื่อวันที่ 2 พ.ค. 2550) ในศูนย์คณะพระมหาไถ่ พัทยา โดยความช่วยเหลือของคุณอานนท์ โกลาโซ ที่รับฉันมาช่วยในตำแหน่งรับจองห้องพัก รวมถึงความรัก ความเมตตาจากคุณพ่อทุกท่าน

ตอนนี้ฉันสามารถกลับมามีชีวิตที่ดีอีกครั้ง ฉันได้หัวหน้างานที่ใจดีอย่างคุณลักษณะมาภา มนยฤทธิ์ และพี่ๆเพื่อนร่วมงานทุกคนที่น่ารัก ฉันหวังว่านับจากนี้ไปจะไม่มีสิ่งร้ายๆเกิดขึ้นอีก แต่ก็ยังมีทดสอบชีวิตเข้ามาเรื่อยๆ ทั้งๆ ที่ฉันไม่เคยคิดร้ายต่อใคร แต่ก็ยังมีคนที่อิจฉาฉัน คอยจ้องจะทำร้ายฉันด้วยคำพูดต่างๆ นานา ที่เขาคิดว่าฉันได้ดีกว่าเขา ทำไมต้องเป็นฉัน โดยที่เขาลืมคิดไปว่า ที่ฉันได้รับเพราะฉันมีความตั้งใจ ที่ยังดีที่มันเป็นเพียงส่วนน้อย ซึ่งฉันต้องใช้กำลังใจที่เข้มแข็งก้าวผ่านมัน โดยการแปรเปลี่ยนคำพูดของคนเหล่านั้น แปรเปลี่ยนให้ เป็นพลัง ให้ฉันลุกขึ้นสู้ก้าวเดินต่อไปข้างหน้า เพราะหลายต่อหลายครั้งเมื่อฉันจะเจอกับปัญหา ฉันยังได้รับความรัก ความเข้าใจ และโอกาส จากอีกผู้คนอีกมากมาย

และแล้วในเดือนตุลาคมปี 2551 ฉันก็สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีที่ มสธ. และรอรับใบปริญญาตรีใน ม.ค. 2553 ซึ่งจะเป็นอีกหนึ่งของความสำเร็จในชีวิตที่เกิดจากการความบากบั่น มุ่งมั่น พากเพียร

สิ่งหนึ่งที่ฉันปฏิบัติมาตลอดก็คือ “คิดดี พูดดี ทำดี แล้วสิ่งที่ดีๆ ก็จะตามมา” (ทำได้ แต่ห้ามถอย) ไม่มีความสำเร็จใดๆจะเกิดขึ้นกับคนอ่อนแอ แต่จงอ่อนโยนและมีความรักต่อทุกคน

ฉันอยากฝากกลอนกำลังใจเล็กๆ น้อยๆ ให้กับทุกคนว่า “ความพิการร่างกายให้อุปสรรค ต่อให้หักแขน-ขา พาหวันไหว อาจจะมียืนอยู่สู่สำคัญ ขอเป็นเพียงคนไม่พิการใจ” อนาคตจะเป็นอย่างไร ขึ้นอยู่กับศึการกระทำในวันนี้

ร่วมกันเป็นกำลังใจให้ฉันและทุกๆ คน สามารถก้าวเดินต่อไปพร้อมๆ กันบนโลกกว้างใบนี้ นะคะ

นางสาวธนารี ฟูงภิญญาภาพ

24 ก.ย. 2551